

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

28 ноември 1991 година*

Седалище на институциите и работно място на Европейския парламент -
Преместване на служителите

По съединени дела C-213/88 и C-39/89

Великото херцогство Люксембург, за което се явява г-н първоначално Ronald Mayer и в последствие г-н Alphonse Berns, директори на отдел Международни икономически отношения към Министерството на външните работи, в качеството на представители, подпомагани от адв. André Elvinger, адвокат от адвокатската колегия на Люксембург, със съдебен адрес в Люксембург, адвокатска кантора, 15 Côte d' Eich,

ищец,

срещу

Европейски парламент, за който се явява от г-н Francesco Pasetti Bombardella и г-н Jorge Campinos, юридически съветници, подпомагани от г-н Christian Pennera, член на неговия правен отдел, в качеството на представител, и адв. Michel Waelbroeck, адвокат от адвокатската колегия на Брюксел, със съдебен адрес в Люксембург при секретариата на Европейския парламент, Kirchberg,

ответник,

с предмет иск за отмяна на Решение на бюро на Европейския парламент от 1 и 2 юни 1988 г. озаглавено “Информация и предоставяне на услуги на гражданите в Брюксел”, Решение на упоменатото бюро от 15 юни 1988 г. озаглавено “Нота относно средносрочните прогнози за дейностите на Европейския парламент при три обичайни работни места” и Резолюция на Европейския парламент от 18 януари 1989 г. относно седалището на институциите и основното място за работа на Европейския парламент (ОВ С 47, 1989 г. стр. 88),

СЪДЪТ,

в състав от: г-н О. Due, председател, сър Gordon Slynn, г-н R. Joliet, г-н F. A. Schockweiler и г-н P. J. G. Картеун, председатели на състава, г-н G. F. Mancini, г-н J. C. Moitinho de Almeida, г-н G. C. Rodríguez Iglesias и г-н M. Diez de Velasco, съдии,

генерален адвокат: г-н С. О. Lenz,

секретар: г-н D. Louterman, главен администратор,

* Език на производството то: френски.

като взе предвид доклада за заседанието,

след като изслуша устните становища на страните, представени на заседанието от 31 януари 1991 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представен в съдебното заседание от 25 април 1991 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С две искиви молби, постъпили в деловодството на Съда на 1 август 1988 г. и на 16 февруари 1989 г., Великото херцогство Люксембург започва производство в съответствие с членове 31 и 38 от Договора за ЕОВС, с член 173 от Договора за ЕИО и член 146 от Договора за ЕОАЕ за отмяна на решението на бюро на Европейския парламент от 1 и 2 юни 1988 г. относно информацията и предоставянето на услуги на гражданите в Брюксел и решение на упоменатото бюро от 15 юни 1988 г., озаглавено “Нота относно средносрочните прогнози за дейностите на Европейския парламент при три обичайни работни места” (Дело С-213/88) и Резолюция на Европейския парламент от 18 януари 1989 г. относно седалището на институциите и основното място за работа на Европейския парламент (Дело С-39/89).

Искова молба по дело С-213/88

2. Решението на бюро на Европейския парламент от 1 и 2 юни 1988 г. е прието на основание доклада на генералния секретар на парламента, което е прегледано на 15 и 17 декември 1987 г. и което е имало за цел да въведе, по искане на бюро по разширяване, необходимите мерки за подобряване информационните служби, които се намират в Брюксел. То съдържа няколко документа.

3. От една от извадките на протокола от срещата на бюро на парламента от 1 юни 1988 г., озаглавен “Информация и предоставяне на услуги на гражданите в Брюксел” (документ PE 122.508/Виг.), става ясно, че бюро обръща внимание на доклада от 19 май 1988 г. на работната група „Информация”, озаглавен “Подобряване предоставянето на услуги на гражданите в Брюксел” (PE 122.503/Виг.), одобрява основните насоки, заложи в този доклад и дава указания на генералния секретар да предприеме мерки за прилагането на приетите предложения.

4. Докладът отбелязва, че “централната пресслужба трябва да остане отделно от Брюкселската информационна служба” и, че “при изпълнение на своите задължения, тази служба (тоест Централната пресслужба) може да разчита на съдействие от секторите към отдел „Публикации”, прехвърлен към Брюксел”. Работната група, създадена ad hoc, стига до заключението, че “постоянно подобрение на информационните дейности в Брюксел ще изисква ранно прехвърляне на брой служители, в очакване на последващо развитие”. Счита се, по-специално, че “дори, само ако на традиционна основа, някои от езиковите

сектори на отдел „Публикации”, които в момента се намират в Люксембург, трябва да бъдат прехвърлени на етапи, въпреки че географската цялост на екипа трябва да се поддържа и нормалните дейности да се държат на едно ниво”. След прехвърлянето на сектор „Английски език” от отдел „Публикации”, одобрено от бюро на 15 декември 1987 г. и в сила от 1 септември 1988 г., предложението, предвиждащо прехвърляне от 1 януари 1989 г. на сектор „Португалски език”, чиито четирима служители са изразили своето съгласие в това отношение. Предвиждаше се е преместване и на другите езикови сектори.

5. Съгласно доклада на създадената ad hoc работна група: “Прехвърлянето на служителите в Брюксел е предмет на четири основни ограничения:

а) правната ситуация, създадена от решението на Съда на Европейските общности, което забранява прехвърлянето на цели служби;

б) принципът, че прехвърлянето трябва да бъде направено на доброволна основа (т.е. със съгласието на заинтересуваните служители);

в) техническите условия в Брюксел (наличност на помещения, техническо оборудване и др.);

г) работните аспекти (ефективност на предприетите мерки, запазване на важните дейности, извършвани от службите, които се преместват, и т.н.).”

6. Упоменатото по-горе Решение от 15 юни 1988 г. съдържа точка 4.1 от протокола на срещата на бюро на Парламента, който е озаглавен “Нота относно средносрочните прогнози за дейностите на Европейския парламент при три обичайни работни места”.

7. В този документ, бюро първо обръща внимание на няколко писма на генералния секретар и Генералната дирекция „Администрация” относно средносрочните прогнози за дейностите на Европейския парламент при три обичайни работни места, относно напредъка на строителните проекти, по които се работи в Брюксел и Страсбург и върху напредъка на работата в помещенията, които ще се използват от парламента и неговите органи в нормалното място за работа”. Бюро също така отбелязва от извадката от протокола на срещата на бюро, която дава правомощие на генералния секретар да “търси допълнителни офиси и конферентни зали в Брюксел” и от писмото от председателя на срещата на парламентарната комисия относно изискванията на различните комисии в Брюксел.

8. Със същото решение, бюро одобрява съдържанието на писмото на генералния секретар от 6 юни 1988 г., в което се предлага “по-широко използване на член 37 от Процедурния правилник (тоест правилника на Парламента), което позволява да се делегира на комисии правомощие за взимане на решения” и което предлага „ да бъде увеличен броят на конферентните зали в Брюксел и една конферентна зала да бъде оборудвана така, че може да обслужва няколко комисии по едно и също време или една голяма комисия, на която е делегирано правомощието да вземе решение от

името на Парламента, което, все пак, се изисква при ратифицирането на такива решения без обсъждане.”

9. В заключение, след изслушването на редица изложения, в същото решение Бюрото, по-специално:

- избира няколко проекти за страда в Брюксел;
- упълномощава генералния секретар за предприеме всички мерки, които се изискват за да се гарантира, че новите помещения са на разположение през 1990 г., в съответствие с писмото, което е изпратил;
- одобрява насоките на генералния секретар относно рационализацията на дейностите на Парламента.

Искова молба по дело С-39/89

10. В своята резолюция от 18 януари 1989 г., упомената по-горе, Парламентът отбелязва, че правителствата все още не са освободени от своето задължение да определят седалището на институциите на Общността в съответствие с членове 31 и 38 от Договора за ЕОВС, с член 173 от Договора за ЕИО и член 146 от Договора за ЕОАЕ. Счита се, че в отсъствието на такова решение, за да се изпълнят съществени допълнителни задачи, възложени на Парламента от Единния европейски акт, в комбинация с тези, които са в резултата от предишните договори, даващи на Парламента законодателна, бюджетна и контролна функции, е било необходимо да се извърши голяма реорганизация и да се намали сегашното разкъсване на неговата работа и служители между три работни места. По-специално, Парламентът:

”...“

7. Решава ... да вземе повече задоволителни мерки за изпълнение на неговите задачи, в съответствие със задълженията съгласно правото на Общността и очевидното право на Парламента, избран чрез всеобщи преки избори;

...

9. Инструктира своето Бюро да вземе мерки, колкото е възможно по-скоро, за да може да даде на Парламента възможността да има на разположение всички служители и инфраструктура, които са необходими за изпълнява своите задачи ефективно и ефикасно на места, където се провеждат неговите пленарни сесии и други парламентарни срещи, като взема предвид заключенията, посочени в параграфи 2 и 3;

10. Като взема предвид, по-специално, че е крайно необходимо за неговото правилно функциониране Парламентът да има в Брюксел служители, които да се занимават със следните дейности:

- комисии и делегации,
- информация и връзки с обществеността,

- изследвания и проучвания,

както и

- други служители, чиято главна роля е да предоставят услуги директно на отделните членове, и

- тези служители, чиито контролни или поддържащи функции, изискват те да се намират на едно място, с тези посочени по-горе;

11. Решава, че за да изпълнява своите разширени задължения ефикасно, става необходимо да се провеждат допълнителни и извънредни пленарни сесии, съвпадащи една с друга през седмиците, посветени на срещите на комисиите или политическите групи;

...

16. Инструктира президента, генералния секретар, бюрото, разширеното бюро и квесторите да предприемат бърдо всички необходими мерки, включително служители, да изпълняват по-горното, буквално чрез наемане или придобиване на нови помещения или прекратяване наемите на сгради, които повече не са необходими;

17. Подчертава спешността в тази ситуация и нуждата да се направят промените, предвидени в параграфи 9, 10 и 11, веднага щом като помещенията са налични.”

11. Великото херцогство Люксембург търси отмяна на тази резолюция в нейната цялост, но особено на параграфи 7, 9, 10, 16 и 17 от нея, които не са разяснени по-горе.

12. Направено е препращане към доклада от заседанието за по-пълно обхващане на съответните разпоредби и фактите по основното дело, процедурата и пледоариите и възраженията на страните, които се упоменават или обсъждат тук само дотолкова доколкото това е необходимо с оглед излагането на мотивите на Съда.

Допустимост

Допустимост на исковата молба по дело C-213/88

13. Парламентът оспорва допустимостта на молбата на основание, че двете решения на бюрото, които са предмет на молбата, са мерки от вътрешната организация и, че в съответствие с постоянната практика на Съда, такива актове не могат да бъдат предмет на действия по отмяна. В това отношение, той препраща, по-специално с определение по дело 78/85 Група на Европейските права срещу Парламента (по дело 78/85, Recueil, стр. 1753), и Решение от 22

септември 1988 г. Франция/Парламента (по дело 358/85 и по дело 51/86, Recueil, стр. 4821).

14. Великото херцогство Люксембург отбелязва, че Съдът вече е отхвърлил този довод в Решенията си от 10 февруари 1983 г. и от 10 април 1984 г. Люксембург /Парламента (съответно по дело 230/81, Recueil стр. 255 и по дело 108/83 Recueil, стр. 1945), които се отнасят до резолюциите на Парламента относно седалището и мястото на работа. Добавя се, че упоменатите от Парламента решения се отнасят в единия случай до създаването на разследваща комисия, а в другия случай до организацията на спешни дебати по определени теми и следователно не може да се отрази като промяна на съдебното отношение.

15. За да се оредели дали действие по отмяна на акт ще попадне под първия параграф на член 173 от Договора за Европейската икономическа общност, трябва да не се забравя на първо място, че съгласно установената практика на Съда, трябва да се вземе предвид по-скоро характера на въпросния акт, отколкото неговата форма и актът трябва да бъде разгледан, за да се установи дали е имал за цел да породи правно действие (вж. Решение от 27 септември 1988 г., Обединено кралство / Комисия, точка 12, по дело 114/86, Recueil, стр. 5289).

16. Въпреки това, въпросът дали Решенията от 1 и 2 юни 1988 г. от 15 юли 1988 г. се отнасят изключително до вътрешната организация на отделите и работата на Парламента и дали те имат правно действие спрямо трети страни е неразривно свързан със заключенията по тяхното съдържание и по този начин със съдържанието на същността на молбата. Следователно е необходимо да се разгледа по същество молбата по дело С-213/88.

Допустимост на исковата молба по дело С-39/89

17. Парламентът повдига възражения за недопустимост на основание първо, че молбата е неточна и второ, че оспорвания акт има характер на резолюция без задължителна сила.

Жалбата, че исковата молба е неточна

18. Парламентът твърди, че приложението не изпълнява изискванията на член 38, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда. Той твърди, че основното твърдение, че институцията няма компетентност или е в нарушение на разпоредбите на Договора за Европейската икономическа общност, не е достатъчно, за да се оспори законността на акта на тази институция. За да се счита такава, по негово мнение, молба за допустима, означава пълно обръщане на тежестта на доказване, което изисква ответникът да докаже, че приемането на въпросния акт по никакъв начин не превишава неговите правомощия.

19. Според правителството на Люксембург, исковата молба превишава формалните изисквания на член 38, параграф 1, тъй като определя предмета на спора, а именно резолюцията в нейната цялост, но особено определени параграфи от нея, и излага в подробности аргументите, на които се основава, а именно злоупотребата с правомощия от страна на Парламента и нарушаването

на принципа на пропорционалност. Ищецът също счита, че мотивите на Парламента се основават на грешка в правото и в това разчита на въпроса за тежестта на доказването на аргументите, представени в молбата, което е напълно няма връзка с въпроса дали молбата е била подадена в надлежната форма.

20. От молбата е ясно, че изискванията на 38, параграф 1 от Процедурния правилник са били изпълнени, тъй като молбата съдържа името и адреса на ищеца, посочване на противната страна, предмет на производството и обобщение на искането и формата на търсеното решение.

21. Следва също така да се отбележи, че оспорваната резолюция е била приложена към молбата, в съответствие с член 38, параграф 4 от Процедурния правилник, и че ищецът не е имал задължението да приложи никакви поддържащи доказателства в отсъствието на специално оспорване по време на производството. Впоследствие, няма нужда да се разглежда въпроса за тежестта на доказването, поставен от Парламента, тъй като, както подчертава правителството на Люксембург, обсъжданият въпрос тук е дали исковата молба е в надлежната форма, а не дали е добре обоснована.

22. Тази жалба трябва, следователно, да бъде отхвърлена

Жалбата по отношение характера на оспорвания акт

23. Парламентът посочва, че в свое Решение от 11 юли 1985 г., Salerno/Съвет и Комисия, точка 59 (по съединени дела 87/77, 130/77, 22/83, 9/84 и 10/84, Recueil, стр. 2523), Съдът е заявил, че резолюцията не е задължителна. Според ответника, оспорваната резолюция не може да бъде предмет на действие за отмяна, тъй като няма характера на взето решение. Той поддържа твърдението, като допуска, че резолюцията има определено правно действие и попада стриктно в границите на правомощията на Парламента да определи своята вътрешна организация, което не е предмет на съдебен контрол. В заключение, той добавя, че въпросната резолюция по това дело не може да има правно действие с оглед липсата на точност, по отношение на точния брой предложения, които съдържа.

24. Следва да се отбележи, че определянето на правното действие на оспорваната резолюция е неразделно свързано с разглеждане на нейното съдържание (вж. Решение от 10 февруари 1983 г., по дело 230/81, цитирано по-горе, Recueil, стр. 255, точка 30).

25. В този смисъл, е достатъчно да се заяви, че в Решението Salerno, цитирано по-горе, въпросната резолюция се отразява на становището на Парламента относно предложението на Комисията за един регламент и съдържа само една стъпка в процедурата по създаване правила на Общността, доколкото резолюцията по настоящето дело определя мерките, които се считат за основни при главната реорганизация и намаляването на сегашното разделяне на дейностите и служителите на тази институция между три работни места.

26. По-специално, точка 10 от резолюцията определя служителите, които се занимават с определени дейности, чието присъствие в Брюксел, Парламентът счита за важно и точка 16 дава инструкции на президента, генералния секретар, бюро и квесторите да предприемат бързо всички необходими мерки за изпълнението на резолюцията, по-специално относно помещенията.

27. Трябва следователно да се заяви, че оспорваната резолюция има характер на взето решение и може, при определени обстоятелства, да повлияе върху гаранциите, дадени на Великото херцогство Люксембург в съответните текстове относно седалището и местата на работа на Парламента, така, както се тълкува от Съда.

28. Съответно тази жалба също трябва да бъде отхвърлена, а заедно с нея и възражението за недопустимост в нейната цялост.

По същество

29. Трябва да се има предвид преди всичко, че, по силата на правомощието да определя своето вътрешна организация, дадено му от член 25 от Договора за ЕОВС, член 142 от Договора за ЕИО и член 112 от Договора за ЕОАЕ, Парламентът е овластен да предприеме съответните мерки за да гарантира правилното функциониране на и изпълнението на неговите процедури. Въпреки това, съгласно правилото, което налага взаимни задължения за отворено сътрудничество между държавите-членки и институциите на Общността, което е включено по-специално в член 5 от Договора за Европейската икономическа общност, решенията на Парламента трябва да взимат предвид правомощията на правителствата на държавите-членки да определят седалището на институциите и временните решения, които вече са били взети през това време в тази посока (Решение по дело 230/81, цитирано по-горе, в точка 38).

30. На второ място, трябва да се припомни, че член 4 от Решението от 8 април 1965 г. относно временното местоположение на определени институции и отдели на Общността (ОВ 1967 L 152, стр.18), определя, че "Генералният секретариат на асамблеята и нейните отдели трябва да останат в Люксембург". Също така трябва да се подчертае, че в упоменатото по-горе решение, Съдът заявява, че Парламентът трябва да бъде в състояние да поддържа важната инфраструктура на различните места на работа, извън мястото, където се е установила администрацията, за да гарантира, че може да извършва във всички тези места задачите, които са му възложени от договорите. В тези условия, създаването на такава инфраструктура, извън мястото, където е разположена администрацията, може, следователно, да се счита за съответстващо на упоменатите по-горе принципи, които регулират съответните правомощия на държавите-членки и на Парламента по въпроса (Решение по дело 230/81, цитирано по-горе, в точка 54). Съдът добавя, че, въпреки това, всяко решение за прехвърляне на администрацията на Парламента или на други отдели, изцяло или на част от тях, *de jure* или *de facto*, би представлявало нарушение на член 4 от Решението от 8 април 1965 г., цитирано по-горе, и на гаранциите, които това решение е имало за цел да даде на Великото херцогство Люксембург (Решение по дело 230/81, цитирано по-горе, в точка 55).

31. В светлината на тези заключения е необходимо да се разгледа дали оспорваните решения и резолюция са в съответствие с условията, поставени върху правомощието на Парламента да определи своята вътрешна организация.

Решение от 1 и 2 юни 1988 г.

32. Правителството на Люксембург твърди, че създаването на автономна служба в Брюксел, позната като Централна пресслужба, не означава осигуряване на инфраструктура, която е от важна значение за изпълнението, на това място за работа, на задачите, възложени на Парламента от Договорите. То също така счита, че прехвърлянето на сектора „Португалски език“ на отдел „Публикации“, представлява незаконосъобразно прехвърляне на административния отдел представлява преди упоменатото Решение от 8 април 1965 г., тъй като е част от по-широк план и не съответства на критерия, че инфраструктурата, която е необходима за функционирането на Парламента трябва да бъде съществен. Правителството на Люксембург също така подчертава, че връзката, създадена между Централна пресслужба и секторите на отдел „Публикации“ косвено не зачита факта, че Службата за официални публикации се намира в Люксембург, както е утвърдено в член 8 от Решението от 8 април 1965 г.

33. Парламентът посочва, че независимо от възможната липса на яснота по този въпрос в Решението от 1 и 2 юни 1988 г., Централна пресслужба е функционирала в Брюксел от 1980 г., независимо от Информационната служба, която се намира в същия град. От това следва, че според ответника, целта на решението не е да се създаде, а да се разшири упомената служба, която в противен случай не би могла повече да изпълнява своята задача да предоставя информация, като се има предвид обхвата на правомощията на Парламента и разширяването на неговите дейности в този град.

34. Следва да се отбележи, че всяка институция е тази, която трябва да определи методите, начините и средствата за следване на информационната политика, предмет на условията, наложени от правото на Общността. Задължението да се предостави на гражданите информацията относно работата на институциите е още по-важна в случай, когато има парламент, избран с всеобщо пряко гласуване, който участва в законодателния процес от името на избирателите.

35. Трябва да се добави, че задачите, възложени на Централна пресслужба, както са посочени в упоменатия доклад по-горе на създадената ad hoc работна група, са явно свързани с политическите дейности на Парламента, които се осъществяват в Брюксел, а именно:

- да поддържа контакти с акредитираните представители на Европейския печат в Брюксел;
- да събира и публикува всекидневна информация за работата на парламентарните комисии и делегации;
- да администрира Службата „Преглед на печата“ и бъдещата база данни EPISTEL, въвеждането на която трябва да бъде изнесена на преден план;
- да си сътрудничи с информационните служби на политическите групи;

- да осъществява рецепция и обслужване на помещенията за акредитираните журналисти в различните места на работа на институциите и да управлява Залата за пресконференции в Брюксел.

36. Вследствие на това и доколкото съществена част от дейностите на Парламента се осъществяват в Брюксел, където са по-голям брой от акредитираните журналисти, трябва да се установи, че едно разширяване на пресслужбата в този град, което е необходимо за да може да се освободи от задачата да предоставя информация, не разширява свободата на действие, съгласувана с Парламента при упражняване на правомощието да определи своята вътрешна организация.

37. От това следва, че прехвърлянето на четирима служители от сектора „Португалски език“ на отдел „Публикации“ от Централната Пресслужба трябва да се разглежда като пропорционално на нуждата от разширяване на посочената служба.

38. Освен това, аргументът, представен от правителството на Люксембург срещу прехвърлянето на членове на отдел „Публикации“, основан на факта, че Службата за официални публикации на Европейските общности се намира в Люксембург, трябва да бъде отхвърлен. Предоставянето на разположение на Секретариата на Парламента на някои от службите, които отговарят за възпроизвеждането и разпространението на документи, които са предназначени за или са създадени от комисиите и политическите групи, отговаря на нуждата да предоставя основни услуги на местата, където комисиите и политическите групи провеждат заседанията си.

39. Искането в молбата, които търси отмяна на Решението от 1 и 2 юни 1988 г. трябва, следователно, да бъде отхвърлено.

Относно Решението от 15 юни 1988 г.

40. Чрез оспорваното решение, бюрото към Парламента избира в полза на два строителни проекта в Брюксел и ги одобрява с вътрешна нота от 6 юни 1988 г. от Секретариата, съгласно която Парламента търси да намери в Брюксел между 300 и 350 допълнителни офиси, две или три конферентни зали с поне 200 до 250 места, за да осигури срещите на големите политически групи и, ако е необходимо, общи сесии на няколко парламентарни комисии, както и помещенията, които са необходими за службите, които се грижат за възпроизвеждането и разпространението.

41. Правителството на Люксембург счита, че дори строителните проекти, приети от бюрото, да са оправдани от нуждата за създаване на „голяма комисия“, в действителност те представляват главно разширяване на решенията за прехвърляне на служби и като такива не покриват нуждата за основно инфраструктура и представляват нарушение на принципа на пропорционалност. По негово мнение, решението да се създаде „голяма комисия“ не е въпрос, който може да се реши от бюрото, а от самия парламент и следователно е предстоящ и хипотетичен.

42. От нотата на генералния секретар и от решението на бюрото става ясно, че възражението на Парламента е да се предоставят на разположение на членовете, политическите групи и секретариата достатъчно на брой офиси конферентни зали. Парламентът може да преследва тази цел при упражняване на правомощията си да определя своята вътрешна организация.

43. Освен това, както е посочил Парламента, терминът „голяма комисия”, използван от бюрото в оспорваното решение и от генералния секретар, е свързан с процедурата, уредена в член 37 от Процедурния правилник на Парламента, който никога не е предизвиквал дори и най-малката критика нито от държавите-членки, нито от Съвета. Съгласно тази разпоредба, Парламентът, който заседава в пленарно заседание, може да препрати искане за становище или за консултация на съответната комисия в границите на правомощието да взема решения.

44. Трябва да се подчертае, че срещите, на които комисиите взимат решения, са публични, което означава, че трябва да има на разположение достатъчно места за обществеността и, ако е необходимо, за представителите на медиите. При съвместни срещи на няколко парламентарни комисии, също води след себе си използването на голяма зала. Прибягване до такава процедура ясно се отнася до вътрешната организация на работата на Парламента и следователно не може да бъде предмет на съдебен контрол (решение по съединени дела 358/85 и 51/86 Франция / Парламента, цитирано по-горе, точка 17).

45. Искането в молбата, което има за цел отмяна на Решение от 15 юни 1988 г. трябва, следователно, да бъде отхвърлено, и в резултат на това молбата по дело С-213/88 трябва да бъде отхвърлена в нейната цялост.

Относно резолюцията на Парламента от 18 януари 1989 г.

46. Правителството на Люксембург счита, че чрез приемането на оспорваната резолюция, Парламентът е превишил границите на правомощията си, както са определени от Съда в упоменатото по-горе Решение по дела 230/81 и 108/83, и пренебрегва факта, че правителствата на държавите-членки имат правомощието да определят седалището и временните места на работа на институциите. Като е направил това, според правителството на Люксембург, Парламентът е нарушил разпоредбите на Договорите и правилата за тяхното прилагане, по-специално член 4 от посоченото по-горе Решение от 8 април 1965 г. В същото време, по мнение на ищеца, ответникът е престъпил принципа на пропорционалност.

47. В това отношение правителството на Люксембург твърди, че установяването в Брюксел на всички служители, които работят за комисиите и делегациите, както и служители, които отговарят за информацията и връзките с обществеността, заедно с прехвърлянето в Брюксел на служителите, които се занимават с дейностите по извършване на проучвания и изследвания, не покрива критерия „основа инфраструктура”, формулиран от Съда. Същото представлява истина, по мнение на ищеца, за другите служители, посочени в последното тире на точка 10 от резолюцията. Освен това, несъответствието на решенията за прехвърляне на служителите с Договорите означава, според

правителството на Люксембург, че мерките, които са предприети за наемане или придобиване на нови помещения ли за прекратяване наемането на помещения, които вече не се изискват, са също в несъответствие с Договорите.

48. Парламентът обосновава приемането на оспорваната мярка на основание повишаване натовареността и неговата демократична отговорност, особено след влизането в сила на Единния европейски акт. Той отбелязва, че на практика членовете пребивават все повече в Брюксел, за да поддържат контакти с Комисията и Съвета, така че служителите от или прехвърлените в Брюксел са съществени за правилното функциониране на службите, изброени в точка 10 от резолюцията. По негово мнение, Парламентът е този, който определя служителите, чиито задачи за Брюксел са съществени, докато на ищеца е възложено да докаже, че така създадената инфраструктура не е съществена.

49. Парламентът твърди, освен това, че правилното функциониране е променяща се концепция. Без да поставя под въпрос правомощието на държавите-членки да определят седалището на институциите, той счита, че колкото по-дълго държавите-членки продължават да бездействат, която подлежи на критика в светлината на член 5 от Договора за ЕИО, толкова по-широко трябва да се тълкува обхвата на правомощието на Парламента да определи своя вътрешна организация, по-специално относно местата на работа.

50. В отговор, правителството на Люксембург заявява, че правната система, създадена от Договорите не предвижда никакво обезщетение срещу заявеното бездействие от страна на държавите-членки, за което, още повече, не може да бъде обвинено определено правителство. Освен това, частичното упражняване от страна на държавите-членки на правомощията, които са им предоставени от Договорите да определят седалището на институциите, не може да доведе до увеличаване правомощията на Парламента.

51. По пътя на предварителните бележки, следва да се отбележи, че в отговор на аргументите на Парламента, с които се твърди, че е налице бездействие от страна на държавите-членки, че в свое Решение по дело 230/81, Съдът е постановил, че правителствата на държавите-членки по различно време са взели решения, определящи мястото на работа на институциите на основание член 77 от Договора за ЕОВС, член 216 от Договора за ЕИО и член 189 от Договора за ЕОАЕ.

52. Общо е основанието, че правителствата на държавите-членки все още не са освободени от тяхното задължение да определят крайното седалище на институциите в съответствие с упоменатите по-горе разпоредби на Договорите. Въпреки това, като става ясно и от съдебната практика, цитирана по-горе, това обстоятелство не води след себе си до разширяване и свободата на действие, предоставена на Парламента при упражняване на правомощието да определя своята вътрешна организация. В съответствие с това, Парламентът трябва да обърне внимание на правомощието на правителствата на държавите-членки да определят седалището на институциите и на временните решения, които вече са взети през това време в това отношение.

53. Следва да се отбележи, че Парламентът е признал, че целта на въпросната резолюцията не е била да предвиди прехвърляне на генералните дирекции и че предложените в нея мерки трябва да се прилагат само до такава степен, до която включените служби са съществени за правилното функциониране на институцията.

54. По отношение на служителите, които работят за комисиите и делегации, трябва да се помни, че в свое по-ранно решение Съдът е постановил, че практиката на Парламента да провежда срещите на комисиите и политическите групи в Брюксел никога не е била поставяна под съмнение от никоя от държавите-членки (Решение по дело 230/81, цитирано по-горе, в точка 48). Следователно, Парламентът обосновава становището си, което е взел, че е от съществено значение да има в Брюксел служители, които са необходими за провеждането на тези срещи.

55. Доколкото се отнася до служителите, които отговарят за информацията и отношенията с обществеността, от предишните заключения по отношение на Централната пресслужба следва, че е обосновано за тези отдели, които отговарят за информацията и отношенията с обществеността и по-общо за предоставянето на информация, да имат на свое разположение необходимите им служители.

56. По отношение на служителите, които се занимават с проучвания и изследвания, Парламентът поддържа, че заинтересованите служби работят директно с членовете и че е необходимо за последните да имат по всяко време на свое разположение необходимия технически персонал и да имат достъп до библиотеката. Трябва да бъде заявено, че Парламентът е този, който извършва оценката, при упражняване на правомощието да определи своята вътрешна организация, на нуждите от прехвърляне в Брюксел на служители, които са необходими на въпросния отдел да изпълнява своите задачи.

57. Доколкото се отнася до служителите, посочени в параграф 10 от резолюцията, е достатъчно да се отбележи, че преди всичко те са лица, чиято принципна роля е да осигуряват услуги директно на отделните членове. На второ място, те са лица, чиито контролни или поддържащи роли изискват от тях да работят на същото място като другите служби, упоменати в параграф 10 от резолюцията. Трябва да се заяви, че и в двата случая, заинтересованите лица представляват само малка част от съответната категория служители на Парламента.

58. Като последствие трябва да се твърди, че прехвърлянето на служители, което е в резултат от оспорваната резолюция не излиза извън рамките на свободата на действие, предоставена на Парламента при упражняване на правомощието да определя своята вътрешна организация. Следователно, не е било установено, че мащабът на това прехвърляне е бил такъв, че да подрони решенията на правителствата на държавите-членки и особено член 4 от Решение от 8 април 1965 г., цитирано по-горе.

59. Решенията относно помещенията, които могат да са последица от прилагането на резолюцията, имат само второстепенно значение за спора, както правителството на Люксембург изрично е признало и следователно не са от

такъв характер, който да постави под съмнение законността на оспорваната резолюция.

60. В съответствие с това, аргументите, основаващи се на липсата на компетенции на Парламента, се неоснователни и следователно трябва да бъдат отхвърлени.

61. От заключенията по-горе като цяло следва, че исковата молба по дело С-39/89 също трябва да бъде отхвърлена.

По съдебните разноски

62. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.. Ищецът е загубил делото и се осъжда да заплати съдебните разноски,

По изложените съображения Съдът реши:

1) Отхвърля исковите молби.

2) Осъжда ищеца да заплати съдебните разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 28 ноември 1991 година.

Подписи